

טויומי איגוא

חורה הביתה

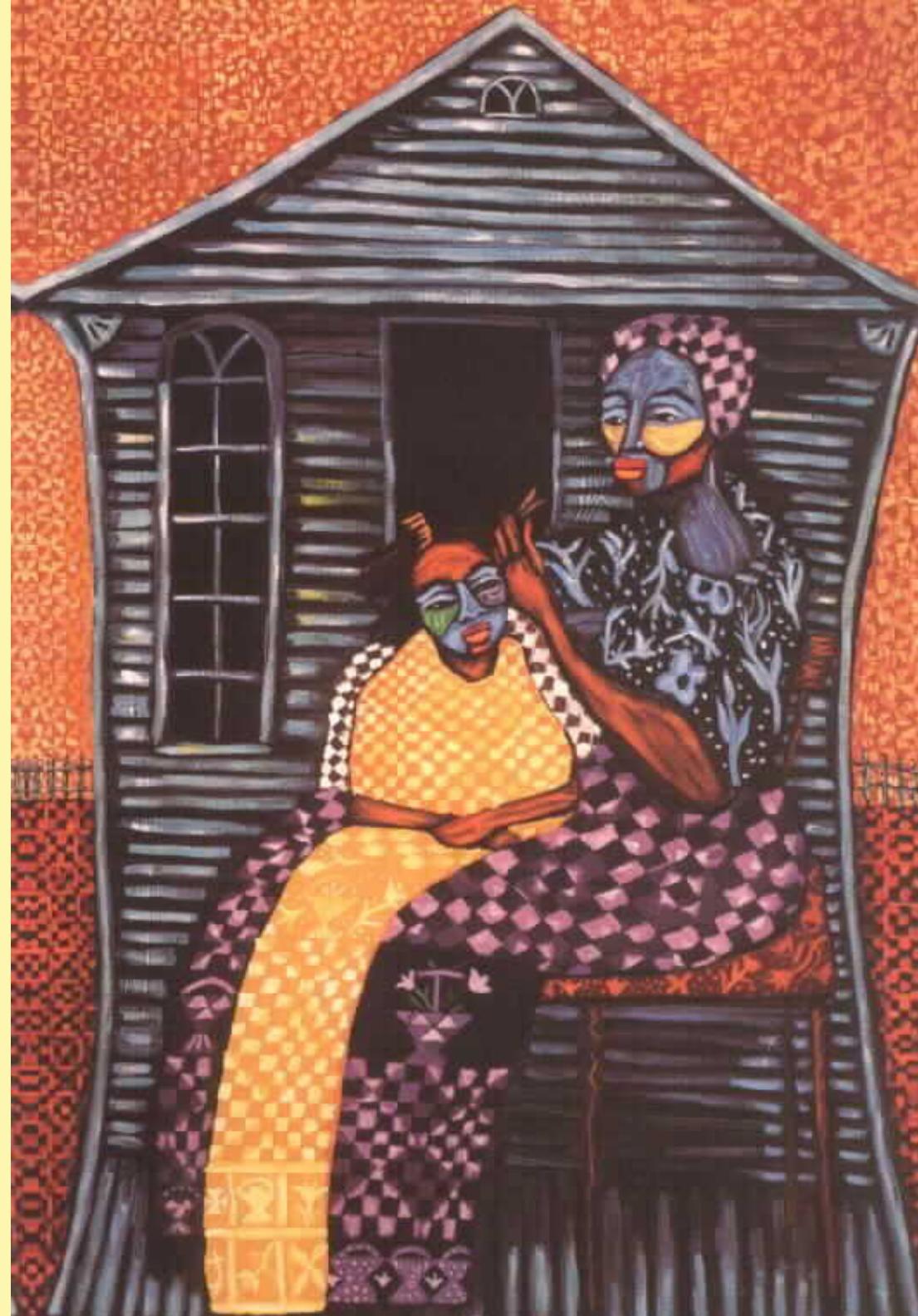
אומן חזר דרומה

מישל ויד

כשהייתי ילדה קטנה שמעתי סיפורים רבים על משפחתי, מאיין באו ואיר היו חיירם לפני שנולדתי. הנה תמונה שלי, יושבת על ברכי סבתי ושמעת את סיפוריה, כשהיא סורק את שערותי.

МОבן שלא נולדתי בבית צזה. גידلتី בעיר גדולה במדינת אינדיאנה. אך ניסיתី לדמיין לעצמי באיזה בית חיו בני משפחתי כאשר היו משעבדים בחוותם בדרום ארצות הברית. חשבתי שזה נראה כמו ציור זה.

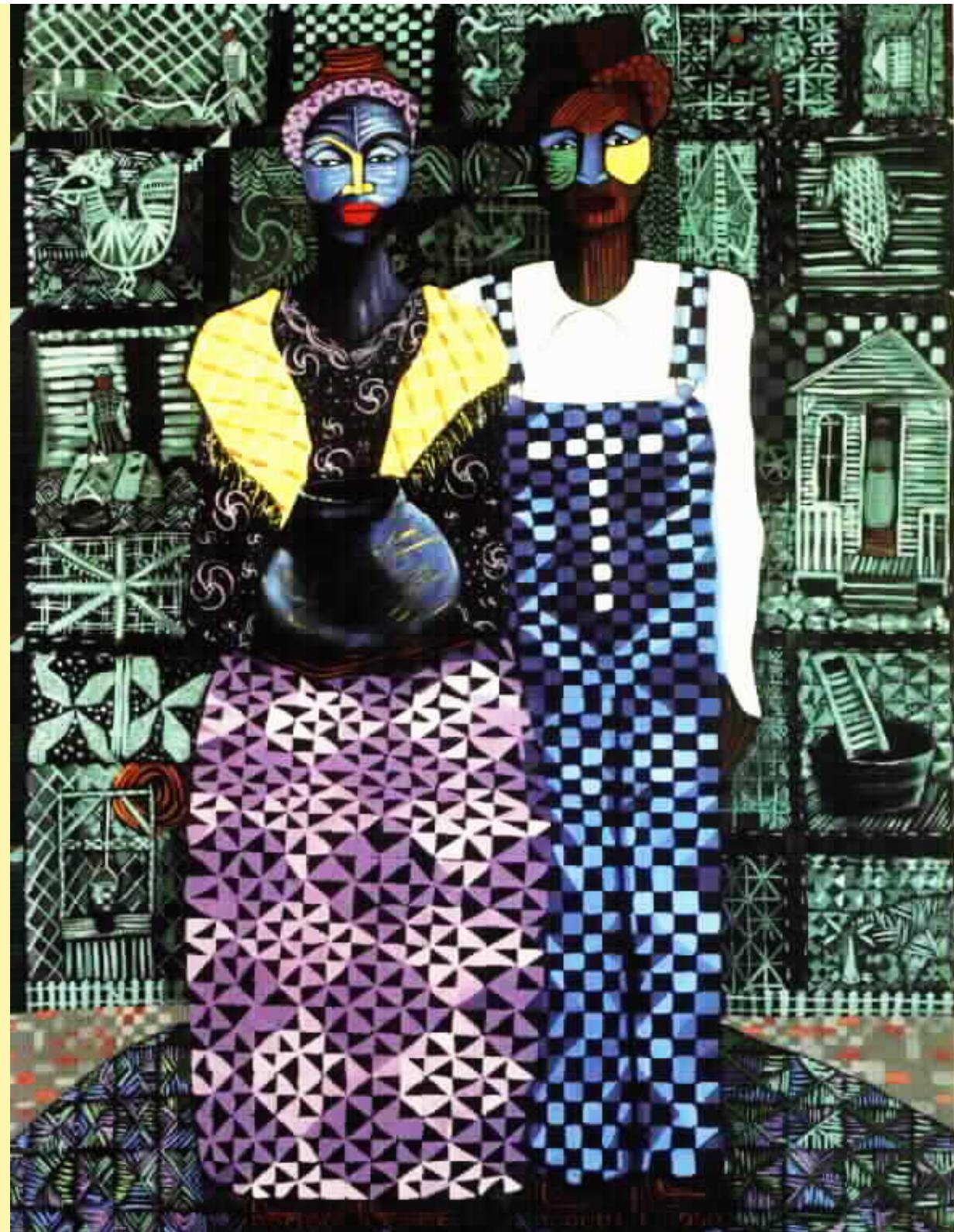
תמיד העסיקו אותי סיפוריים על המשפחה שלי. הייתה סקרנית גדולה והקשבי לסופורי הגדולים. כאשר גדلت ניסיתי להרכיב את תולדות משפחתי מפייסות הסופוריים אותם שמעתי. כשהתבונתו על הציורים שלי תרא שלעתים קרובות הם על רקע הדמי לשמיות מורכבות. זו דרכי להראות איך יכולים להיות מרכיבים יחד חלק חיים.

אני אומנית ولكن אני מביאה את מחשבותי ורגשותי בציורים. הציור הזה "המשפחה" מציג אהבה ואחדות. כשהתחלתי לבחון את אילן הייחוס של משפחתי, הם תמכו بي בלב שלם.

لتמונה זו קראתי "ירשי העבדות" והוא מציגה דורות של עמי המשועבד. האישה מחזיקה סיר שחור בו השתמשה באפריקה וכך היא סמל של משפחתיות והמסורת הירושה שלנו. אחרי הזוג ניתן לראות את סמלי חיים באמריקה: הבאר ממנו שאבו מים; גיגית ולוח הכביסה בהם כיבסו את בגדיהם; תרנגולת שסיפקה להם מזון כאן ובאפריקה; והבית הקטן שניתן להם על ידי אדונם, כדי שייחיו בו.

התרנגולת והבית הם סמלים חזקים בעבודתי.

כשהתבגרתי הרגשתי דחף חזק ללבת חזרה הביתה לדרום, כדי לראות ולהרגיש את הארץ בה חי אבות קדומים שלי. لكن עזבתי את מדינת אינדיאנה ועברתי לעיר אטלנטה במדינת גאורגיה והתחלתי לחקור את דרום ארצות הברית. ביקרתי בחווות וקראיים הרבה על תולדות אפרו-אמריקאים.

ראיתי פעם תמונה של בובה, שילדת עבדים, בשם אמלינה עשתה עבור בתה של האדון שלה. הצערתி כשחשבתי כי אמלינה לא יכולה לשחק בובזה זו וכן ציירתי את התמונה. מאחוריה תוכלו לראות חיל אפרו-אמריקאי, שלחם בשבי הארץ זהו, למחרות שעמו לא יכול היה/live בו חופשי.

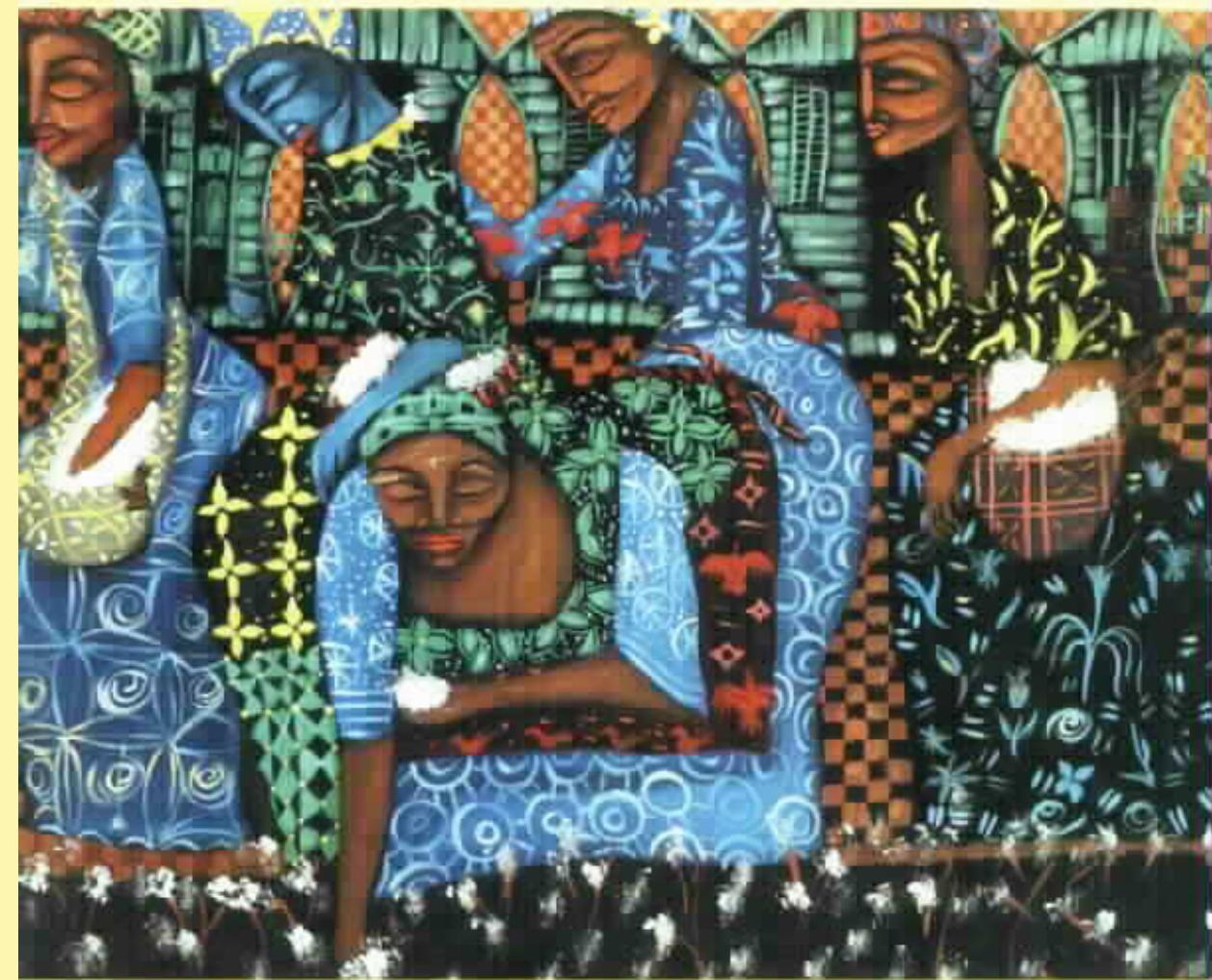
משפחה של אביו ושל אמי באו משפר הנهر מיסיסיפי. אחרי מלחמת האזרחים משפחתי לא עזבה מיד את דרום המדינה, כמו גםעבדים לשעבר רבים אחרים. הם נשארו שם, עשו אריסים וביבול משdots החכורים שילמו את חובותיהם.

זו תמונה של רב-סבים שלי. היא דומה לתמונה של "ירשי העבדות" אותה ציירתי קודם. אבל עכשו ציירתי את הזוג בתוך הבית, כדי להראות שהם יכולים עכשו לחיות בבית ממש שלהם. אמנם לכל העבדים משוחררים הובטחה חלקת אדמה ופרד, אך הם לא קיבלו אותם מעולם.

משפחה גידלה כותנה. מבוקר עד ערב כלם בחווה עבדו. הנשים טיפלו בילדים, קטפו כותנה בסתיו, דאגו למשק חיות ולגן הירקות. הגברים חרשו ועשבו שדות יום אחריו יום, ואצדו חיים בר לאוכל.

בתמונה זו תראו איך הנשים קטפו כותנה ושםו אותה בסינורים שלחן. כשהסינורים התמלאו, הן יחד עם הילדים משכו את המשא אחריהם. העבדים קטפו כותנה בצורה זו גם לפני מאה שנה. היו אלה חיים קשים מאד.

בימים אלה המשפחות עזרו אלה לאללה.
החיים הקשים דרשו שהאנשים יחו
באחדות, כמו הגבר והאישה בציור זה.

הימים היו חשובים ביותר. הם היו מקור של
החיים למשפחה, לבני החיים, לגידולי
שדה. لكن צירתי את הבאר במרכז התמונה.
הגלאל של הבאר אמר להביא מזל. אחרי
הזוג מצירים עצים מיוחדים, שלפי האמונה
הביאו גשם.

בציור זה רציתי להסביר כי עבודה קשה,
קצת מזל וחברות אמיצה אפשרו חיים גם
בתנאים קשים ביותר.

מוסיקה הייתה חשובה תמיד בתרבות אפרו-אמריקאית. העבדים שרו כדי להקל על העבודה, וביטהו בצלילים את רגשותיהם, וגם אזהרות על סכנה. שירים אלה תרמו רבות למוסיקה בתרבות אמריקאית של היום.

מוסיקה זו השפיעה מאוד. שירים וזמרים חשובים באו מאзор שפר מיסיסיפי, שם איפה שחיה משפחתי. כנסותי דרומה, ראיתי לעיתים קרובות תמונות כמו זו - אנשים היושבים בפתח בתיהם, מנגנים בגיטרה או אקורדיון ושרים. יכולתי בקלות לתאר לעצמי את סבא-רב שלי כאשר הוא מנגן או שר אחרי יום עבודה קשה.

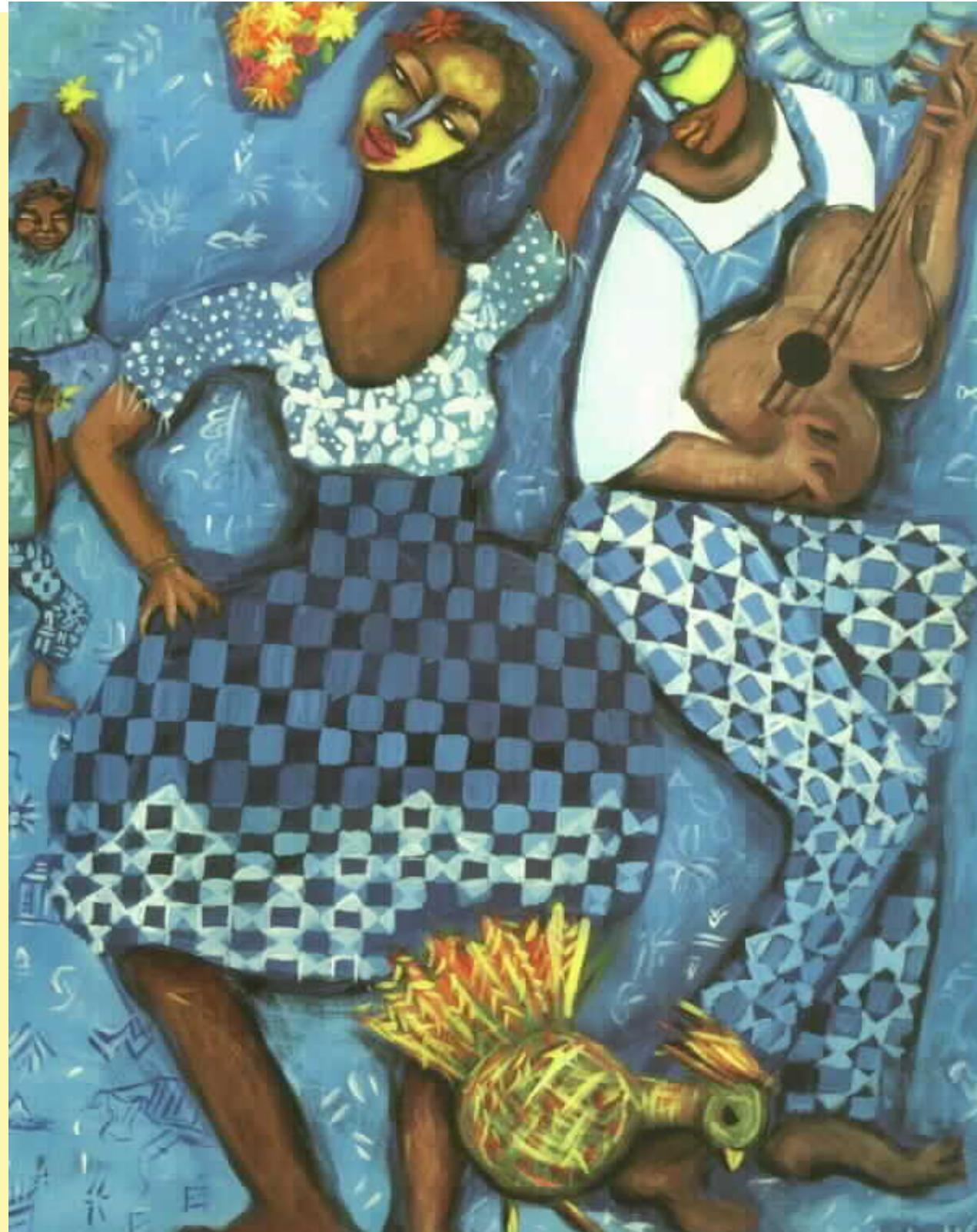
למרות העבודה הקשה או אולי דזוקא
בגללה, המשפחות השתדלו לחגוג
בזהדמניות שונות. ימי הולדת, חתונות, חגי
אסיף, אז כמו היום חגגו בשמחה. ימים
שלמים מראש הכינו הנשים תבשילים
ומאפיה, וסוכר וקמח לבן נשמר במיוחד
להזדמנויות כאלה.

כאשר אני חושבת על אמהות קדומות שלי
אני רואה בדמיוני את סבתاي קטרינה וזכרת
AIR נהגה לאפות מטעמים לכל אחד
מהמשפחה לקראת כל חג.

אתם רואים את החלזונות של שמלה
שליה? העתקתי אותם מאחד הבדים
המקוריים מניגירה.אמין לסבתاي לא הייתה
שמלה צו, אבל אהבתי את הדוגמה ולכן
נתתי לה שמלה צו בציור.

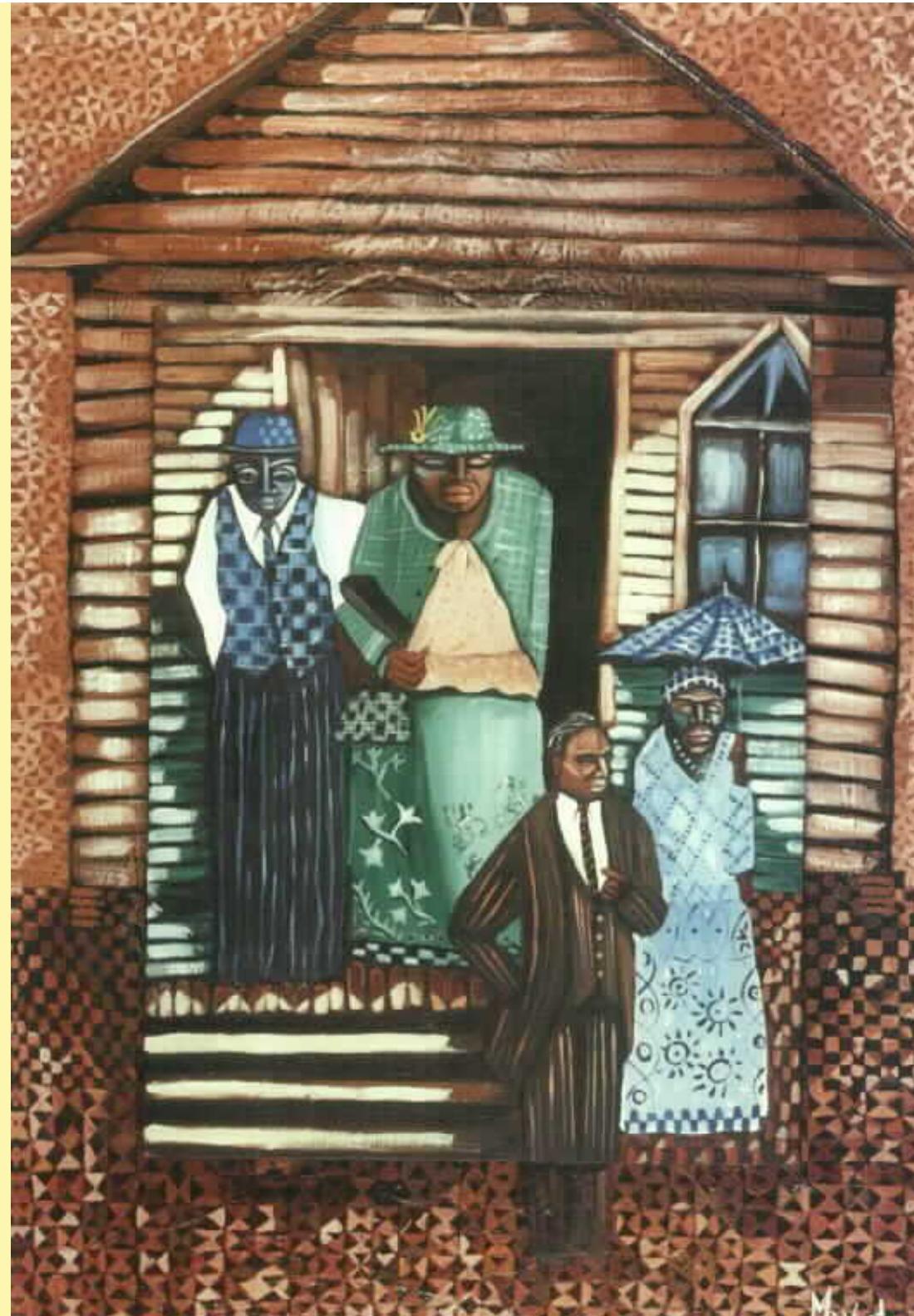

לציור זה קראתי "ריקוד חתונה לאושר". לנשים במשפחה לא היו שמלות מפוארות, אלא רק שמלות כותנה רגילות. אבל למרות שהבד היה פשוט, הן עשו אותו יפה ביותר על ידי צביעה בגוונים נחדרים. בימי חתונה הגברים התרחצו היטב ולבשו את בגדיהם הראשונים הטוביים שלהם. מהעירה הקרובה היה מגיע הcamer לעירית החתונה. לעיתים הזוג "קפץ מעל מטאטה" כפי שנagara נהג החתונה מימי העבדות, שצין את התחלת חיים החדשים של הזוג. ביום מיוחד כזה לא עבדו ורק מוסיקה זרמה.

בתור ילדה זכרה לי הליכה לכנסיות שהי
בבתיים ישנים כמו זה המציג כאן. אחרי
הטפסים האנשים נשארו עדין בסביבה
ושוחחו, על הcorner, על הדרשה, על השכנים
ועל הילדים.

כנראה שאבותי הקדומים עשו כך גם כן. כל
יום א' אחרי שבוע עבודה קשה הלכו
לכנסייה, שהייתה גם מפגש חברתי. בדרום,
בראשית המאה העשרים, כנסייה הייתה
למקום המפגש הבתוχ היחיד של
אפרו-אמריקאים.

במשך השנים חי האריסים נעשׂו קשים מאד. מעולם לא ניתן היה לבתו בazelחת יבול הכותנה. אם המזיקים תקפו את הגידולים היבול היה עלוב. אם גשמים כבדים ירדו, מים היו מציפים את השדות. האריסים נאלצו להיכנס לחובות שגדלו באופן מתמיד. במשך הזמן אנשים שחורים רבים, כמו המשפחה שלי, עברו צפונה, שם מצאו עבודה בבניית מסילות רכבת או במפעלי פלדה.

لتמונה זו קראתי "עגלה לחופש". ניסיתי לתאר לעצמי מה עבר על משפחתி כשעזבה את המקום בו חיה זמן רב כל כך. איך הביטו בפעם האחרונה על הבתים הייחדים שהכירהו.

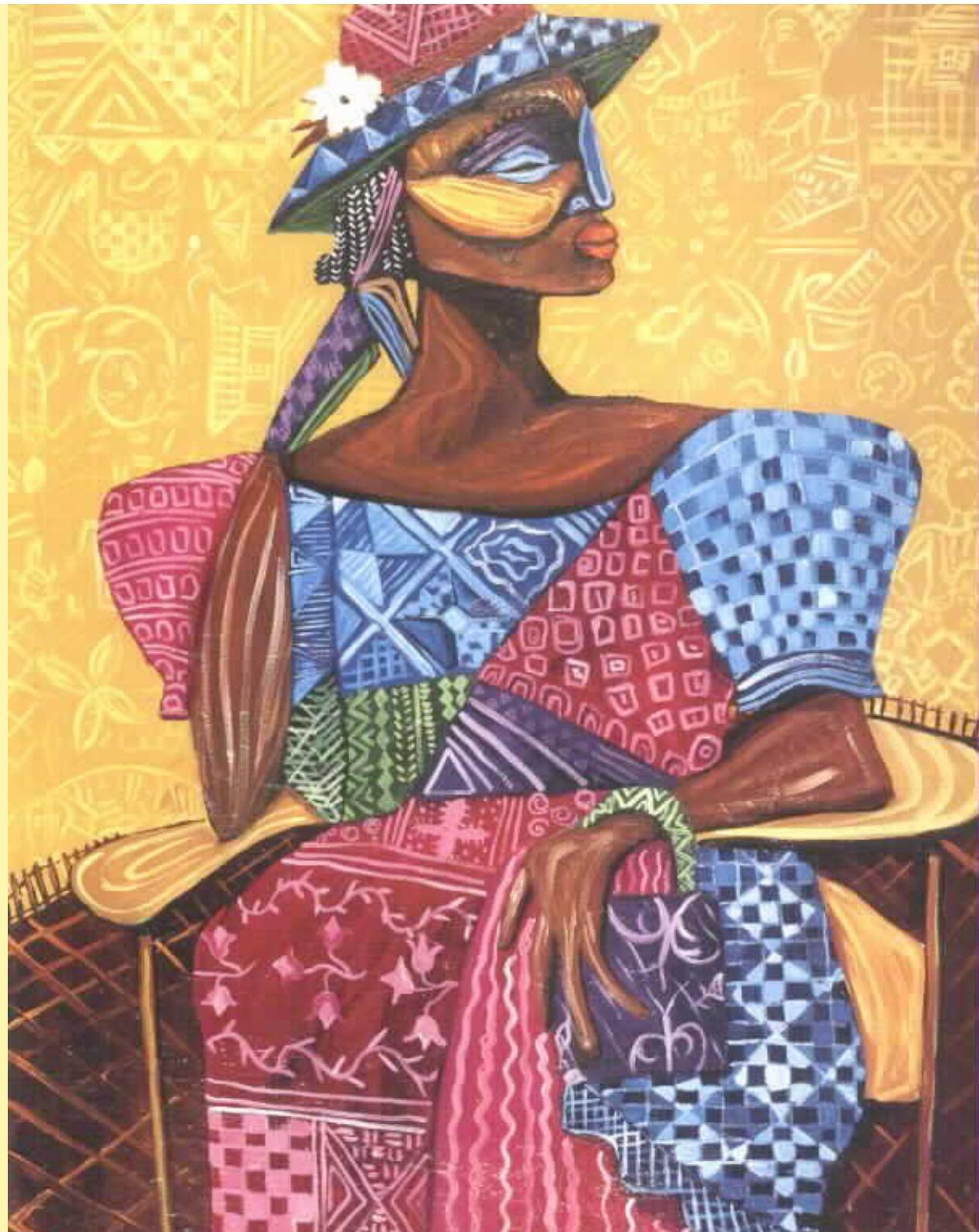

מובן שלא כלם נעו צפונה לחפש הזדמנויות חדשה. אפרו-אמריקאים רבים עברו מערבה. לרובם לא ידוע הדבר, אך אנשים שחורים עבדו ברחוב כל המערב קאובויים. לא ידעת זאת עד שלא ראיתי את תמונה של נטו, קאובי שחור מפורסם. لكن צירתי אותו. נכון שהוא נראה גאה? נט לו נעשה בוקר מעולה והיה בין הקאוביים הטובים ביותר בזמןו.

אם ת התבוננו מקרוב תראו שברקע צירתי תמונות של חנות ושל חיל. זאת כדי להציג כי אפרו-אמריקאים היו ונשארו עצמאיים. היו לנו עסקים, לחמנו בכל המלחמות ותרמו רבות למדינה זו, ארץות הברית.

משפחה סבתא קטרין עזבה את מיסיסipi ועברה צפונה למדינה קנטקי, שם נולדתי וגדلت. זמן רב קטרין לא הלכה למסעדות יפות או בתים מלון, כי לשחורים לא נתנו להיכנס לשם. אחרי שנגמרה תקופת הפרדת הגזעים סבתא יכלה לאכול במסעדה כזו בפעם הראשונה. זה דרש הרבה אומץ. אני מתארת לעצמי שהיא נראית כר: מכובדת, בראש מורם, אך מחזיקה את הארון שלה חזק אל החזה. אפילו שנראית גאה ואמיצה, עמוק בפנים הייתה בודאי מפוחדת קצת!

הנה זה. צחקתי כ斬ירתי את הריבוע על המצח שלי. כשהייתי קטנה ניסיתי לצלם את עצמי ושמתי את המצלמה קרוב מאוד לפנים שלי. המבזק עשה כויה ריבועית על המצח שלי. היום כבר לא רואים אותו אבל נזכרתי בו כ斬ירתי את הציור הזה.

הבית והגדר מייצגים את בסיסי עברי.

הקרשים הם שעריו החיים שלי: העוקומים הם האסונות והקשישים. אני מחזיקה תרנגולת שמצוירה את המוצא הדרומי, החקלאי שלי. והאישה בחלון? זו שארצת להיות בעתיד. אחרי שחזרתי אחרה לבית הקדום שלי אני יודעת יותר מי אני ואני יכולה לצייר דמות שארצת להיות: סקרנית לידע, יוצרת חזון, שומרת תולדות משפחתי.

